

No, és clar que no el podien pas creure, el seu amic rodamón, quan els parlava d'aquella estació de l'any, que la gent, allà al nord, anomenava Tardor.

- "Jura pel teu honor que ens duràs la Tardor", demanaren. I així ho va prometre.

Van passar els mesos i van passar els anys. L'Indi va caminar un xic pertot i a tothom que trobava demanava com ho podia fer per portar la Tardor als seus amics, però mai ningú no li donà la resposta.

El seu cap es cobrí de plata i els seus peus amb prou feines el seguien. Tot i amb això mai no oblidà la seva promesa.

Un dia, era a finals d'estiu, va arribar a un lloc, desconegut per ell. No hi creixia ni un bri d'herba i no se sentia cap cant d'ocell.

Una pila de pedres grogues, mal amuntegades, senyallava el començament d'una estreta sendera. La segueix i, després de molt de caminar arriba a una cova. Assegut en una pedra hi havia un gegant tot cobert de pells d'animals. A les mans hi tenia una gran pipa de gel.

Quan veu el rodamón, crida:

- "T'hauria de castigar per haver vingut! Jo sóc el Gran Senyor del Fred! Sé el que busques i ningú més que jo no et podrà dir el que has de fer. Però primer pensa si val massa la pena: els meus consells et costaran la vida!"

L'Indi contesta:

- "Tant me fa. Em sentiria feliç, si tu m'ajudessis a complir la promesa que vaig fer als meus amics."

El gegant pensa una estona i diu:

- "Posat en camí tan depressa com puguis. No gaire llum d'aquí trobaràs una pedra molt grossa. És allí sota on neix la font de la Tardor. No has de fer altra cosa que beure'n... Apa, cuita, no facis el ronsa i posa't a córrer, que estic a punt de fumar la meva pipa de gel."

L'Indi Errant donà les gràcies, s'acomiadà del Senyor del fred i se'n va anar tan de pressa com les seves cansades cames el van deixar.